

Tuhaf Bir Günce

– Ali SEL · 12 Ağustos 2011

3 Ocak MIM Pazar

Sabahtan beri, bir can sıkıntısı, içi tıka basa belirsizliklerle dolu bir boşluk yaşıyorum. "Sabahtan beri" sözün gelişi.Yine geç kalkmaya başladım son günlerde. Yine/yenik düşmeden uykuya/geç yatmaya başladığım gibi.

Uyandıgımda, saat on bir'i çoktan geçmişti. İlk iş kafein dolum tesislerinde kimyasal hasrete uzanan bir el. Kahve makinesinde Neskafe hazırlana dursun, kapının eşliğindeki gazeteye kısa bir yolculuk. İçgüdüsel kontrol mekanizması tam da zamanında çalışıyor. Gazetenin ekleri tamam gibi!
Yine, açıldığı gibi kapanan cümle kapısı. Yine, inildiği gibi çıkılan otuz sekiz basamak mermer merdiven. Benimki bir tahmin.Acaba ! gerçekten otuz sekiz mi? Belki/hiç saymadım ki/bir gün sayarım. Sessizliği bozan o en sevdiğim, en bana özel olan fokurtu kahvemini hazır oluşunu muştuluyor. Fincan alınıyor, mutfak setine yumuşak iniş.Bir önceki ile tıpa-tıp aynı karıştırma faslı tamamlanıyor. Gün uyanıyor.

Çalışma odamdaki masa, akşamdan kalma bir karışıklık esareti içinde. Küllükte umarsızca duran birkaç izmarit. Paketten çekilen bir yeni esir adayı. Çakan çakmağın sessizliği bozan sesi. Kahrolası alışkanlıklardan yalnızca bir tanesi. Gittikçe alışıyorum galiba her şeye. Bir tek kendime alışmamak.....Her neyse...!Gazetemi okumaya başlıyorum. Eğer okumak, salt hızlı bakışlarla lekeli bir düzlemi geçmekse ?İşte, yine hareket etti düşün 'düşün' katarı. Hiç bana sormadan/umursamadan/ zig-zaglar çiziyor beynimin en ıssız koridorlarında. En kötüsü, duracak bir istasyonu olmayışı. Yeşil, sarı,mavi sorular geçiyor hızla. Sonra, gri, daha gri ve siyah yanıtlar. Neredesin ey...unutkanlık ?....Neden bedenim yaşlanırken/ki, yaşlanıyor/ duygularım yaşlanmıyor ?....Hep böyle mi olacak ?....Hep korkacak mıyım yaşamın anlamını /hiç de istemeden /sezmekten.....?

-"Zırrrr.." Bu zır-deli nin zır'ı değil. Telefonun sesi. Açıyorum. Bir ohh... çekiyorum içsel. Neyse ki, artık hiç sevmediğim eski / 'eks' mi demeliyim yoksa? /sevgililerimden biri değil. Aç parantez (bir şükran daha borçlandım galiba) kapa parantez.

Dünyanın en karamsar insanı acaba kim ? Ben miyim....yoksa Begüm mü ?.....İşte çözümsüz bir problem, yanıtı imkansız bir soru. Galiba, bunu hiç öğrenmeden ölüp gideceğim. Belki sen öğrenirsin bir gün sevgili kuzenim. Begüm, tıpa-tıp benzemese de, işte biraz öyle, tıpkı benim gibi bir 'Huzur kaşifi' arkadaşı için aramış.

Efendim... Şimdi bu "Huzur Kaşifi" tanımlamasının ne menem bir şey olduğunu işin yoksa düşün dur. İşin yoksa düş yollara da "Huzur Kaşifi" bir ben ara dur. Ya da, yine düş yollara ve tıpa-tıp bana benzemese de,/işte biraz öyle/aynı benim gibi yolcunun ! tinsel ve biçimsel varlığını düşle dur.

Her adımda bir ben gider benden

İçimde bir çember döner durur

Her solukta bir ben gelir bana
Dışımnda bir dünya ki,kurulur

Şimdi kaçmanın zamanı diye düşünüyorum. Yakın bir yere kaçsam, çok çabuk yakalarım kendimi. Galiba en iyisi biraz uzaklaşmak. Kaçanın da, kovalayanın da amacını unutabileceği bir yere yelken açmak. Bir bulut olup, dağa çarpmak gibi. Bir nehir olup, denize ulaşmak gibi. Belki de saçmalıyorum. Kendi kuyruğunu kovalayan bir kedi gibi....!

* * *

Anımsıyorum. Yazlık sinemalar vardı çocukluğumda. Her mahallede en az bir yazlık sinema. Genellikle boş bir arsa üzerine kurulurdu. Hani, bir adı da 'Beyaz perde'dir ya sinemanın. Ama yazlık sinemada beyaz duvar olurdu. Briket tuğlasından bir duvar örülür, sıva yapıp kireçle beyaza boyanırdı. Sonra bahçenin karşı tarafına iki katlı bir bina yapılır, üst kat makine dairesi, alt kat ta ise hem satış deposu, hem de bilet gişesi bulunurdu. O zamanlar daha plastik sandalyeler üretilmiyordu. Eski zaman kahvehanelerinde kullanılan tahta sandalyeleri yan yana dizip, arkalarından uzun latalarla birleştirerek oturma bölümleri oluşturulurdu. Bahçenin etrafı ise, ya tahta perde ya da branda ile örtülürdü. Yine de beleşçiler olurdu. Ya aralıklardan ya da çevredeki evlerin balkonlarından izlenirdi filmler.

Henüz televizyonla tanışmamış olduğumuzdan, çokluk evlerde radyo ya kulak kabartılır veya akraba/komşu ziyaretlerine gidilirdi.

"Radyo Tiyatrosu", "Arkası yarın"lar hiç kaçırılmazdı. Misafirliklerde ise, "Sosyal insan" olmanın ne demek /çünkü doğal olan oydu/ olduğunu bilmeden, sosyalleşip dururduk. Bu minval üzere akıp giderken hayat, Arada bir, akşam yemeği telaşı erken başlardı. Yerler numaralı olmasa da, baba eve gelirken biletleri almış olurdu. Akşama sinemaya gidileceği yıldırım hızıyla duyulurdu. Hane halkı yemeğini hızla yer, özenle giyinirdi. Kapıda seyyar yemişçiler sıra sıra dizilirdi. Gazete kağıdından külahlara /küçüklerle küçük külah, büyüklere büyük külah / çekirdekleri çay bardağı ölçekleri ile doldururdu satıcılar.

Adını bahçenin kenarlarındaki ağaçlardan alan "Akasya Sineması"nın girişinde camekanlı bir afiş dolabı vardı. Başroldeki oyuncuların yarım boy artistik resimleri süslerdi afişleri. "Esas Çocuğun ve Esas Kız"ın gülümseyen resimlerine iç geçirerek bakardı gerçek! Kızlar ve gerçek Çocuklar. Orta sıralarda yer bulup yerleştikten sonra, artık heyecanla filmin başlaması beklenirdi. Tabii bu arada bir önce izlenen filmin heyecanlı ve romantik sahneleri hararetle bir biçimde tartışılırdı.

Bahçedeki direklerin arasına gerili tellerden sallanan ampuller sönüp de film başladığında, ön sıralarda oturan bekar gençler ve çocuklar coşkulu bir alkış tuttururdu. Eğer biraz arkalardan yer bulmak zorunda kaldıysanız, filmin seslerine makinenin sesi karışırdı.

"ON DAKİKA ARA" yazısı perdede belirdikten sonra, daha makine durmadan ışıklar yanardı. Derken bir koşuşturma başlardı. Tuvalete gidenler sıra kapabilmek için hızla arka tarafa doğru hareket ederken,

sinemanın satıcıları da elleri ile başlarının üzerinde tuttıkları tepsileri ile ön tarafa doğru hamle ederdi. Bir yandan kalabalığa göz gezdirir, bir yandan da
-"Haydi ...'FRİGO' , haydi...'GAZOZ'" diye bağırırlardı.
Tabii....çocuklar da annelerine, babalarına,
-"Gazoz istiyorum, noo'lur..." diye yalvarırdı.

İkinci yarı da bitip, perdede "THE END" , "FIN" yada "SON" yazdıktan sonra, kalabalık çıkışa yönelir, Bahçe yavaş yavaş ıssız- laşır. Geriye, yerlere atılmış çekirdek kabukları, sandalyelerin altına bırakılmış boş gazoz şişeleri ve bir de bu hengamenin arasında dolaşan kediler kalırdı. Mahallenin çocukları sinema dönüşü ya birer "Alain Delon" olurlardı ya da "Brigitte Bardot". Hepsi, düş sepetleri dolu evlerinin yolunu tutardı.

Bilseniz ne keyifli zamanlardı. Her yaşın ayrı bir coşkusu vardı. Herkesin neşe ile dolu zamanları vardı. Gerçekleşeceğine mutlak gözü ile bakılan özlemleri, umutları vardı. Ara sıra yaşanan sıkıntılar, dertler o kadar çabuk biterdi ki, sanki hiç yaşanmamışçasına unutulur giderdi. Saygının , sevginin kendi doğallığı içerisinde hiç eksik olmadığı bir yaşamdı. Ne kuşaklar arası çatışma bilinirdi, ne de sosyal çatışmalar, gerginlikler. Ekonomik sıkıntılar, bireyler arası çıkar ilişkileri, ön yargılı endişe nöbetleri daha icat olunmamıştı belki. Belki de farkına varılmazdı. Huzur hakimdi de.....

* * *

Dedim ya.....Nereye kaçsam çok çabuk yakalarım kendimi. İşte, yine döndük 'kürkçü dükkanı'na. 'Huzur'..deyince, huzur arayan arkadaşına döndük.Ama bu arada 'Nescafe'm soğumuş, pencereden giren güneş odamı ısıtmaya başlamış. Şöyle...bir hızlı bakış çevreye.Masamın dağınıklığı hala eski yerinde. Geceden yazılan küçük küçük notlar dört gözle bekliyorlar ilgi göstermemi. Kasetler yerlerine konacak, raftaki yerlerini alacak. Haa...bir de unutmayalım, çiçekler sulanacak.

Begüm...gözün aydın.! Perme perişan edip bakamadığın ve çöpe atmak yerine bana kakaladığın 'Yuka' lar canlandı. Her ne kadar yapraklarının uçlarını kesmek zorunda kalsam da, oldukça iyi durum- dalar. İşte...yine içimdeki o can sıkıntısı senfonisinin sesini duymaya başladım. En iyisi geç olmadan /neye geç?/ çıkıp biraz dolaşmalı. Belki yine tanımadığım birkaç kişiye selam verip, sonra gizlice gözlemlerim dönüp dönüp bana bakıp bakmadıklarını.

Açıklamaya çalışayım.... Ben biraz tuhaf bir adamım. Kendini "normal" sayan insanlardan farklı şeyler yaparım.! Mesela bu 'selam' meselesi. Caddede yürüyorum. Kafamın içinde iri-kıyım ya da kıymık kıymık düşünceler. Bir an gelir, sigorta atıverir. Tabii, mesai paydos. Düşünceler hoop diye hiç bilmediğim bir yere zıplar gider. Öylece kalakalırım. Ne yapayım.....ben de boş duracak değilim ya, başlarım gelen geçene selam vermeye. Ama bakın, öyle herkese değil. Bu konuda seçiciyimdir.

Geçen gün, yine böyle bir anda /ki, 'böyle anlar' im son günlerde çoğalmaya başladı / asık suratlı bir çifte selam verdim. Birkaç adım sonra kaldırımın kenarına eğilip, güya ayakkabılarımı düzeltiyorum. Çaktırmadan da onları gözlüyorum. Önce adam döndü baktı. Kadına bir şeyler söyledikten sonra kadın da başını çevirdi. Bu böylece birkaç kez tekrarlandı. Artık uzaklaşıyorlar ve ben de onları göremiyordum. Hani derler ya..."Şeytan dürttü". Aynen öyle oldu. Yavaşça doğrulup karşı kaldırıma geçtim. Park etmiş arabaların arkasına siper alarak onları takibe başladım.

Benimle karşılaştıkları ve hiç tanımadıkları benden selam alana dek uzun süre hiç konuşmadıklarına o kadar emindim ki, olacakları izlemeye karar vermiştim. Yürüyüş hızları ne bir yere yetişecekmiş gibi hızlı, ne de gezinti yapar gibi yavaştı. Fakat bir şey oldu. İyice yavaşladılar. Önce sakın bir biçimde, sonra tartışır gibi daha hararetli bir biçimde konuşmaya başladılar. Arada bir duraklayıp, sanki beni yeniden görebileceklermiş gibi geldikleri yöne bakıyorlardı. Ben takibe devam ediyordum. Artık nerede olduğumuzu, nereye doğru gittiğimizi unutmuş, bütün dikkatimi onların davranışlarına vermiştim. Tahminen aradan yarım saat geçmişti. Birden onların bir pasaj'a girdiklerini, kenttin oldukça kalabalık bir alış-veriş merkezinde olduğumuzu fark ettim. Eğer peşlerinden gidersem, karşılaşma ihtimali olabilirdi. Tabii...bu durumu açıklamam imkansızdı. Ne diyebilirdim? -"Yanılıyorsunuz, neden sizi izleyeyim ki, bu bir tesadüf"desem inandırıcı olamazdım. Onlar "Normal insanlar" dan oldukları için gerçeği söylemeye çalışmam da aynı sonucu verirdi. Zaten yeteri kadar kuşku yaratmamış mıydım ? Evet , gerçekten kuşkulu bir durum olacaktı. Ne yapalım bu günlük de bu kadar olsun. Biz yine sevgili kuzenim Begüm'ün huzur kaşifi arkadaşı meselesine dönelim. Ama isterseniz bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şimdi bıraktığım yerden işe koyulup Şehri-İstanbul'a selam dağıtmam ve biraz huzur bulmam gerekiyor. Haa... bu arada. Selamlar...efendim. Selamlar.

3 Ocak (1999) Pazar